

Beckovské noviny

Ročník XVI.

číslo 2 - apríl 2011

0,27 eur

Radosné veľkonočné sviatky!

*Čas jak voda letí,
nevráti sa späť,
vráti sa nám ale
Veľkonočné sviatky!*

*Prežite ich milo,
v pokoji a v zdraví,
to vám tento veršík
v našom mene vraví!*

Sr. Cecília a redakcia BN

VEĽKÁ NOC V BECKOVE

Otázka - Kedy sa po prvýkrát v Beckove oslavovala Veľká noc? - je tak jednoduchá a prostá, až je vlastne nezodpovedateľná. Už aj preto, že nikto takýto údaj nezaznamenal, alebo o tom aspoň nevieme. Nemáme kroniku obce z roku 450 či 1200, v ktorej by nejaká dobrá duša kronikárska zapísala: významná udalosť sa stala, na hrade či v podhradí postavili kostol a v kostole miestny farár slávil s veriacimi Veľkú noc.

Najstaršie historické pramene sa zapodievali „dôležitejšími“ historickým udalosťami, ako je svätenie - aj keď jedného z najväčších - kresťanského sviatku.

Zmŕtvychvstanie Ježiša Krista je popri Ježišom narodení, kedy sa Slovo telom stalo, nosným pilierom našej kresťanskej viery, je svedectvom o živom Bohu a jeho nekonečnej milosti, keď Ježiša, ktorý na kríži prijal na seba všetky hriechy ľudstva, vzkriesil ako svojho milovaného Syna. Sviatok nad všetky sviatky. Nehovorí už len o nádeji, ale je istotou: človeče, nezúfaj, tak ako On, aj ty si Božie dieťa, prijmi údel Jeho Syna a môžeš mať istotu Vzkriesenia, Božej milosti....

Odpoveď na úvodnú otázku by sme mali hľadať na úplnom začiatku, v časoch, keď ľudia žijúci na našom území prijali krstom kresťanskú vieru. Vieme, že tak bolo veľmi dávno, ešte pred misiou Cyrila a Metoda. V okolí dnešnej Bratislavy a Komárna už v 4. storočí sídlilo prvé biskupstvo, teda krajiny v okolí Dunaja patrili k prvým zemi, kam prichádzali v 4. či 5. storočí prví misionári. Putovali Dunajom, aby šíрили evanjelium medzi pohanov a hoci ich pôsobenie nepretrvalo do misie solúnskych bratov, zanechali stopu. Aj vďaka nim to neboli len zeme Malej Ázie, Zakaukazska a severnej Afriky, kde pôsobilo Slovo Božie. Od 4. storočia šíriteľmi evanjelia sa stávali pustovníci a mnísi - v Galii sv. Martin (4. stor.), v Írsku sv. Patrik (5. stor.), sv. Bonifác v Germánii (8. stor.). Koncom 8. storočia mečom šířili kresťanstvo vojská veľkého franského kráľa a dobyvateľa Karola Veľkého od Rýna až k Severnému moru. V 10. storočí bola takmer celá Európa kresťanská, iba časť Španielska sa stala moslimskou. Egypt a Etiópia v severnej Afrike si zachovali kresťanskú vieru koptov. Plynuúcimi storočiami sa menila aj mapa Európy - stávala sa kresťanskou.

Odkiaľ prišli prví misionári

Cirkevná provincia bola zriadená na dnešnom západnom Slovensku a v Panónii ešte v 4. storočí a mala riadnych biskupov - biskupstvo zrejme sídlilo na Bratislavskom hrade. Bolo to obdobie, kedy sa kresťanstvo stalo štátnym náboženstvom v západnej časti Rímskej ríše, za vlády cisára Konštantína (306-336) - známý Milánsky edikt (313) - došlo k prepojeniu impéria a kresťanskej cirkvi. Krst prijali postupne vládcovia v celej Európe, napríklad germánsky kráľ Chlodovik prijal kresťanstvo v

Remeši v roku 486 (alebo 498 - svedectvo Gregora z Tours). Írski misionári sv. Patrika šířili kresťanstvo aj do oblasti Stredného Dunaja (1). Naše územie, osídlené Slovanmi od 5. storočia, bolo pod správou salzburského arcibiskupa - arcibiskup Adalram (821-836) vedel aj slovanský jazyk - a moravské pod arcibiskupom z Pasova. Ich vplyvy sa striedali a prekrývali - v 9. storočí v Bratislave bol biskup menovaný zo Salzburgu a na Devíne z Pasova. V druhej polovici 9. storočia do týchto bojov o vplyv a o moc vstupuje knieža Rastislav, ktorý v roku 863 povolal z Byzancie Konštantína Filozofa a jeho brata Metoda, aby šířili kresťanstvo vo Veľkej Morave nezávisle na Pasove a Salzburgu a navyše v jazyku miestneho slovanského obyvateľstva. Jeho nástupca knieža Svätopluk si svoju moc napokon neudržal, solúnskych bratov a ich žiakov musel pod vplyvom Frankov vyhnúť a krajina sa opäť ocitla vo vojnových konfliktach. Keď sa pomery ustálujú, v 10. storočí je Devín opäť sídlom biskupa, okolo r. 974 pasovský biskup Uroľ a pápež Benedikt VII. (974-983) ustanovujú arcibiskupstvo na Devíne ako nezávislé na Salzburskom arcibiskupstve...

Prvý kresťanský kostol dal postaviť knieža Pribina na svojom hradičku v Nitre (posvätený r. 828 arcibiskupom Adalramom)(2). Ďalšie vznikali na Bratislavskom hrade, na Devíne; známa je rotunda v Ducovom, kostolík sv. Juraja neďaleko Nitrianskej Blatnice (jediný dodnes zachovaný vďaka neskorším rekonštrukciám), Biňa...

Prvý kresťanský kostol postavený v našej obci

Osídlenie hradu a obce je doložené z 9. storočia, ale či boli títo obyvatelia už kresťania, to sa nevie. Osada pod hradom sa vyvíjala od 11. storočia. Na hrade bola postavená štvorapsidová rotunda v 11. storočí na hornom hradnom nádvorí, ktorá podľahla neskorším prestavbám.

Za Stibora zo Stiboric, veľmoža cisára Žigmunda (?1414), ktorý sa zaslúžil o najväčšiu prestavbu beckovského hradu, bola postavená aj hradná kaplnka, v ktorej sa istý čas nachádzala aj socha Panny Márie (3). Stibor dal vybudovať opevnenie okolo staršieho kostola v podhradí a v roku 1398 aj opevnenie podhradja. (4)

Farský kostol v podhradí bol zasvätený sv. Štefanovi Kráľovi (5) a zrejme vznikol v polovici 13. storočia, kedy na našom území vznikala väčšina významných farských kostolov (6).

Koncom 17. storočia vznikol fran-tiškánsky kláštor a kostol sv. Jozefa Pestúna (7), ktorý významne určil tvár námestia a rozšířili obyvatelov obce o rehoľníkov.

Evanjelický kostol vznikol až v r. 1792 ako tolerančný kostol (patent Jozefa II. z roku 1790). Loď bola postavená na okraji obce s vchodom z bočnej ulice a bez veže, tú

dostavali až v rokoch 1941-45 za p. farára Juraja Kočického.

V obci bol chrám aj tretej cirkvi, a to židovskej. Synagóga je doložená v roku 1851 (8) a slúžila svojmu poslaniu do druhej svetovej vojny. Pri bombardovaní obce v apríli 1945 bola zničená. V dôsledku toho, ako aj pomerov po vojne už nedošlo k jej obnoveniu.

Beckov bol obcou štyroch kostolov a troch vierovyznaní - možno práve preto to bola dedina demokratická, prirodzene sa formujúca, kde obyvatelia navzájom spolupracovali a najviac slobody bolo medzi dvoma vojnami, ako radi spomínali naši starí otcovia. Až totalitné režimy priniesli do obce neznášanlivosť, s pozostatkami ktorej sa boríme dodnes.

Teda prvýkrát sa veriaci sklňali v kresťanskom chráme k modlitbe v našej obci niekedy pred vyše tisíc rokmi - v časoch Veľkej Moravy možno po slovensky a potom, od čias sv. Štefana kráľa po latinsky... Beckove je obec nábožná. Stále tu máme tri kostoly a štvrtý, aj keď nefunkčný, na hrade, iba o synagógu sme vplyvom tragických vojnových rokov prišli.

V obci máme aj ďalšie sakrálné stavby, ako kaplnku P.M Lourdskej pri bývalom brode cez Váh, pamätník sv. Jána Nepomuckého pri bývalej hornej bráne, pri dolnej bráne súsosie sv. Trojice, v parku sochu sv. Floriána, pri ceste do Nového Mesta nad Váhom kríž - Božie muky v záhradke p. Valovej, ďalší kríž pri Skaliciach, niekoľko madon na priečeliach domov na Hurbanovej ulici ...

V osemdesiatych rokoch minulého storočia vytvorila sr. Laura Michalíková od Školských sestier de Notre Dame sgrafito na Charitnom domove II, v ktorom sídlia a v záhrade vytvorili sestry kaplnku Panny Márie Lourdskej ako súčasť rekonštrukcie budovy ich sídla v našej obci.

Aj v súčasnej dobe vznikajú nové či staronové sakrálné objekty: rekonštruujú sa sochy z verejných priestranstiev, konkrétne sv. Florián je už opravený a súsosie sv. Trojice je pred dokončením, rovnako sa znovu vybudovala kaplnka P.M. Lourdskej, ktorá je pred vysviackou, rekonštruuje sa kaplnka na hrade - menujeme len objekty, o ktoré sa stará obec.

Hoci z obce nepochádza žiadny svätec či blahoslavený, je to obec kresťanská so všetkými plusmi i mínusmi. Narodili sa tu niekoľkí kňazi, máme tu dva rehoľné rády, milé sestričky vincentky a školské sestry, dva veľké cirkevné zbory, dvoch farárov, správcov farností, veľa veriacich... A práve toto je naše kultúrne dedičstvo hmotné aj duchovné a je dobre, že naša obec dbá o jeho zveľadenie.

Možno pamätník Stiborovi zo Stiboric a Beckova a jeho žene Dobrochne by prospel našej obci - na pamiatku zakladateľovi obce, farnosti, staviteľovi hradu a kaplnky v ňom, ktorý sa sklňal v zbožnej úcte pred Matkou Božou.

Kedy zneli piesne a slová evanjelia v Beckove prvýkrát, žiaľ, vieme len približne, ale vieme kedy zneli poslednýkrát - bolo to práve dnes - ráno a zas večer - a budú znieť opäť zajtra a v nedeľu a v najbližší sviatok, nielen v tieto veľkonočné sviatky, pokiaľ budeme chrániť všetky diela vytvorené z kameňa a obetované Bohu a vo svojich srdciach si uchováme miesto pre slová evanjelia - všetci, bez ohľadu na vyznanie.

Dana Badžgoňová

POZNÁMKY:

1. M. Kučera, Slovenské dejiny I., str. 43;

2. Pribina prijal krst od Adalrama (821-836) v Traismauer v Rakúsku, kde bol arcibiskupský palác, pochádzal z čias Rimanov, na kostole je doska svedčiaca o krste Pribinu, bolo to asi v r. 832; Pribina bol vo vyhnanstve (z Nitry ho vyhnanlo moravské knieža Mojmir) u Ratboda, správcu Východnej marky, aj s rodinou; Pribina po roztržke a konečnom zmierení s Ratbodom dostal sídlo pri Blatenskom jazere, vybudoval tam hrad, aj kostol v Zalavári, ktorý posvätil arcibiskup Liupram (na kostole pracovali remeselníci zo Salzburgu);

3. Koryčanská madona z Beckova - dnes v Koryčanoch na Morave, replika v kostole v Novom Meste nad Váhom a v tamojšom múzeu.

4. Na hrade bola na východnej strane vybudovaná hradná kaplnka s bohato maliarskou a kamenárskou výzdobou, datovaná do r. 1410. Socha madony bola vysoká 185 cm, vytesal ju z limbového dreva, je to vrcholné dielo stredoeurópskeho umenia z konca 14. storočia. Koruny boli osadené neskôr; dieťa malo vlásky v prstienkoch a v ruke vtáčika (zostali len pazúrky), madona mala pôvodne drevenú malú korunu. Socha bola polychromovaná: korunka a spodná časť rúcha sú zlaté, závoj je biely, ostatné rúcho je modré, vlasy čierne. Sochu objednal Stibor pre svoju manželku Dobrochnu po 1388. Pôvodne bola umiestnená v kostole v Novom Meste nad Váhom a po dostavaní kaplnky ju premiestnili na hrad. Stibor a Dobrochna si sochu veľmi vážili, lebo verili, že im dopomohla k dedičstvu (svedčenie Jána Lukáša Ďordoviča, novomestského prepošta). Madona bola na hrade do 1431, kedy ju Stibor ml. daroval kostolu v Novom Meste nad Váhom.

5. Farský kostol je doložený z r. 1332 - in: Beckov I. WillArt NMnV 2006, s. 159;

6. PhDr. Silvia Paulusová, Kultúrne dedičstvo Beckova. In: Beckov I. WillArt NMnV 2006;

7. Kláštorňý komplex vznikol v r. 1690-96 na starších základoch, o jeho výstavbu sa zaslúžil novomestský prepošt a nitriansky biskup Jakub Haško;

8. in: Ladislav Mednyánszky, Deníky. SNG-Kalligram, Bratislava 2007, s. 26-27 - podľa Fényes, Élek: Grafický slovník Maďarska, zv.1, Pest 1851, s.107;

NA SLOVÍČKO, PÁN STAROSTA...

Pán starosta, toto číslo Beckovských novín je zamierané na veľkonočné sviatky, a tak sa Vás jednoducho spýtam: „Bývalo veselo v časoch Vášho detstva a mladosti?“

Pravdaže bývalo. Veď radosť a veselosť patrili k tomuto obdobiu. Boli sme mladí, veselí, plní života, optimizmu... No musím povedať, že veľkonočné sviatky sme vnímali v širších dimenziách. Nielen ako milé a veselé sviatky radosť z prebúdajúcej sa prírody a nového života, ale napriek našej mladosti vnímali sme ich vážne i z duchovného rozmeru. Bol som vychovávaný v kresťanskej rodine, kde sme tieto sviatky prežívali podľa takmer dvetisícročnej tradície. Zúčastňovali sme sa všetkých náboženských obradov. Na Zelený štvrtok, keď si pripomíname ustanovenie Večere Pánovej sa jedávalo vždy tradične niečo zelené - u nás to bol špenát. Na Veľký piatok sa dodržiaval prísny, bezmäsitý pôst. Na večernej bohoslužbe sme boli účastní potupnej smrti Ježiša Krista. Na Bielu sobotu, keď bol Ježiš pochovaný, sme sa s pokorou išli pomodliť k jeho hrobu. Potom sme sa pripravovali na večernú vigíliu. No a Veľkonočná nedeľa, to bol sviatok. Taký ozajstný sviatok, pretože sme po absolvovaní predchádzajúcich smutných obradov v plnej sile precítili tú obrovskú radosť zo zmŕtvychvstania Božieho syna. Slávnosť veľkonočnej nedele sa pomaly pretavila do pondelňajšej, už aj trochu bujarej veselosti. Celá skupina mládencov, vybrali sme sa spolu s harmonikárom a neodmysliteľným veľkým korbáčom spievajúc dedinu, vyšibaf a pooblievať dedinské dievčatá, aby boli celý budúci rok svieže a zdravé. Samozrejme, že bolo veselo. My sme šibali, dievčatá výskali a za pekný vinš dali i vajíčko, či čokoládové alebo maľované. Dievčatá boli radi, že sme

ich dom neobišli. Všade nás pohostili a my sme boli radi, že nás dievčatá i rodičia pozvali. Rád na tieto časy spomínam...

2. Neskôr, už ako otec rodiny, chodili ste so synom oblievať dievčatá? A dnes? Čo pre Vás znamená Veľká noc?

Keď bol môj syn malý, chodil som s ním oblievať a šibať dievčatá z rodiny i kamarátky. Vnimanie Veľkej noci sa však vekom postupne mení. Je prirodzené, že ako malým deťom nám najviac utkvie v pamäti práve tá šibačka a oblievačka. Potom si začíname uvedomovať a z roka na rok sa viac a viac zamýšľať nad duchovným odkazom Veľkej noci. Tak ako mňa moji rodičia zasvätili do tajov Veľkej noci, tak som sa snažil viesť i ja svoje deti, aby vedeli, že Veľká noc, to nie je len šibačka, oblievačka a všade stoly plné hojnosti, ale že Veľká noc je i zázrak zázrakov, kedy máme jeden druhému ukázať, že sa máme radi a že sa dokážeme pre druhého obetovať tak, ako sa obetoval za nás Ježiš Kristus.

Dnes mi je niekedy aj smutno z toho, že sa sviatky či už vianočné alebo veľkonočné veľmi skomercializovali. Ešte v nás doznievajú zážitky z Vianoc a už nám ochody, ale i média podsúvajú Veľkú noc. Nestačíme sa emočne preladiť... Vefakrát som rozmýšľal nad tým, ako veľkonočné sviatky slávia ľudia, ktorí vlastne nepoznajú pravý dôvod veľkonočnej radosť. Neraz sme svedkami toho, že keď nadíte tento, z kresťanského hľadiska najvýznamnejší sviatok Veľkej noci, ľudia ho nedokážu intenzívne prežiť. Častokrát odchádzajú do prírody, rodiny sa prestávajú stretávať a veľkonočné tradície akoby postupne, pomaličky odumierali. A je to škoda.

Pán starosta, ďakujem za rozhovor.

Dana Badžgoňová

Všetkým našim občanom, rodákom a čitateľom Beckovských novín prejem príjemné prežitie veľkonočných sviatkov!

Váš starosta obce Karol Pavlovič

Kurz opletania vajíčok drôtom

K prípravám na Veľkú noc okrem pôstu, jarného upratovania, vyvárania a vypekania patrí neodmysliteľne aj veľkonočná výzdoba - konkrétne kraslice. Vyzdobené sme už videli na tisíc spôsobov a pri ich kúpe ste si určite hovorili, že to nemôže byť také ťažké - k roku si ich vyzdobím aj ja!

Naučiť sa vyzdobiť kraslice drôtarskou technikou sme si mohli skúsiť 7.4.2011 na kurze, ktorý viedol pán Michal Hudák z Mníchovej Lehoty, Beckovčanom známy ako pravidelný ľudový remeselník na našich letných slávnostiach. Prihlásené účastníčky si doniesli podľa pokynov „výdušky“ a tie rozumnejšie aj umelohmotné vajíčka. Našťastie, drôtik a špeciálne kliešte priniesol pán Hudák, lebo to čo sme v dobrej viere priniesli z domu sa dalo použiť len na vypletanie plota...

Pozorne sme si prezreli vzorové výtvy a jedna druhú povzbudzujúc pustili sme sa pod odborným dohľadom prednášajúceho do pletenia a rozpletania, nadpájania a rozpúčania už skoro opletených vajíčok (skutočne veľmi dobrý nápad - umelohmotné vajíčka pre začiatočníkov). Tri hodiny prebehli veľmi rýchlo a na ich konci každá z nás mala pred sebou minimálne jednu kraslicu - zväčša „roztomilo nedokonalú“. Napriek tomu patrí páňovi Hudákovi poďakovanie za veľkú trpezlivosť - tak, ako na začiatku slúbil, techniku nás naučil, len ku skutočne pekným krasliciam sa budeme musieť dopracovať samé...
LM

Zvykoslovie a povery

Fašiangové zvyky pramenia zo starorímskych karnevalových slávností, ktoré mali charakter veselej až samopašnej zábavy.

Mládenci aj dnes chodia s tradičnými maskami, s ražňom, košom a harmonikou. Po domoch vyberajú vajíčka, slaninu, klobásu a peniaze. Večer na zábave si urobia praženicu, z vybraných peňazí zakúpia nápoje a vyplatia muzikantov.

Popolec - z praslovanského spaľovania mŕtvych sa neskôr ujal zvyk, že si pozostalí sypali na hlavu popol. Popolcová streda, tiež Škaredá streda, je začiatok štyridsaťdňového pôstu. V tomto čase, v období pôstu by mala byť určitá zdržanlivosť v jedení, v zábave a tancovaní.

Na Kvetnú nedeľu pripravovali dievčatá slamenú figurínu „Morenu“, ktorú obliekli do ženských šiat, spievajúc ju nosili po dedine a nakoniec hodili do vody.

Zelený štvrtok bol tradične deň, keď sa vyhánal dobytok na pašu. Dobytok pred chorobami mali chrániť kríže urobené farbou na dvere stajní.

Na Veľký piatok sa dievčatá pred východom slnka umývali v potoku, aby boli zdravé. Pred východom slnka pozametali tiež izbu a smeti vynesli, aby sa v dome nedržal hmyz.

Na Veľkonočnú nedeľu ráno po omši dávali posvätiť jedlá, najmä obradný koláč zvaný „paska“. V obradných veľkonočných jedlách mali pevné miesto vajíčka ako symbol života. Obdarovávali nimi aj oblievačov na Veľkonočný pondelok.

Pripravila M. Bubeníková
(z knihy Slovensko, časť Lud)

Aká je to radosť hudba: #.Andes Mozart

1. Keď už nikde smútku niet, aká je to radosť!
Lúky, hľa, už zdobí kvet, v duši kvitne radosť.

2. Prišla jar, už prišla zas! Aká je to radosť!
Zmŕtvychvstania nastal čas, v duši skvitá radosť.

1. Reduje sa celý kraj,
v srdci nikde nie je žiaľ, celá zem sa mení v raj.

2. Vtáci sladko spievajú,
nový život vítajú; chváľte Boha volajú.

1. Aká je to radosť!
2. Aká je to radosť!

Na predveľkonočnej návšteve u Evy Pavlíkovej

Predstaviť pani Evu Pavlíkovú na stránkach Beckovských novín je určite najvhodnejšie práve v období Veľkej Noci. Mnohí o nej vedia, že maľuje krásne veľkonočné vajíčka. Maľuje ich pestrými voskovými farbami. Dokonalosť tvaru vajíčka je umocnená harmóniou farieb, línií a plôch, ktoré vytvárajú jemnú čipku sťa pavučinu prilnutú na škrapine. Jej útulná domácnosť je plná kvetov, obrázkov a pokoja. Zaklopmo na dvere, sme pozvaní.

Domáca pani nemaľuje len vajíčka, ale aj šije, maľuje obrazy, píše básne...

Pani Pavlíková, máte krásny rukopis, kedy ste začali písať básničky?

Kedy som začala? Keď umrela mama, v roku 1989, kvôli nej som zložila básničku Vďaka ti, mama. Je to o jej živote. Toto je tá prvá, môžete si pozrieť. Táto je z roku 1990 a táto dokonca z roku 1999. Prečítajte si.

Vrátime sa späť, keďže máte nadanie na rôzne umelecké činnosti, po kom ste ho zdedili?

Mama, tá sa naučila šiť, hnala ju k tomu núdza, lebo nás mala štyri, táto bol na dôchodku, takže sa musela ozaj obracať, tak sa naučila šiť. Tým si pomohla, vtedy boli ťažké časy, štyridsiate roky, po vojne. Dievčence začali potom robiť v Odeve, zase sa poľavilo. Viktorka, Anka a s Martou sme dvojčky. Mali sme aj staršieho brata, ale ten po pôrode umrel.

Ktorá zo sestier má takéto záľuby?

Ani neviem, Martu baví skôr varenie, bola aj v kuchyni, sestra Anka šila v krajčírskych dielni, Viktorka bola v Odeve, tam šila. Šitie ich živilo, nebola to len záľuba. Ale nemaľovali, ani nepísali básničky.

Pečú aj krásne torty, ako ste piekli vy? (P. Pavlíková mi ukázala aspoň fotografie slávnostných tórt, bohato vyzdobených.)

Marta si upečie, ale poväčšine si dávali piecť. Skôr Anka, tá piekava torty.

Už ako mladé dievča ste mali záujem o ručné práce?

Ani nie, školu som skončila ako 14-ročná, meštianku, vtedy nás mama nemohla dať do škôl, Marta

už robila v Palme. Už vtedy ma bavilo maľovanie, maľovala som Krista Pána, ale nejako som to ďalej nerozvíjala. Potom prišiel predseda z Palmy v Novom Meste nad Váhom, a tak ma zobrali do kancelárie, robila som fakturantku, najprv som mala maľovať, ale potom pani v kancelárii nestačila, tak ma zobrali do kancelárie, tam som sa naučila aj na stroji písať, a potom som robila fakturantku, až pokiaľ som nešla na invalidný dôchodok. Robila som tam 15 rokov.

Kto vás naučil maľovať, používať olejové farby?

Sama. Musí to baviť. Odpozerala som obrázky. Aj tieto vajcia, musím mať trpezlivosť.

Potom ste asi viac šili, vydali ste sa, prišli deti?

Áno, veľa som šila. Tie vajcia som začala maľovať asi pred 11 rokmi, aj nevestu som učila maľovať.

Sú to všetko veci, ktoré vyžadujú nie silu, ale veľkú trpezlivosť...

Trpezlivosť áno, a veľa času. Vlastne od 1972, ako som ochorela, som na invalidnom dôchodku, do roboty som už nešla. Boli deti, Ivanka mala rok, keď som ochorela, ešte dobre, že som mala mamu. Odchádzala som do Bratislavy do nemocnice aj na dva a pol mesiaca s takým pokojom, že som mala kde nechať deti, nerozmýšľala som nad tým, že čo bude doma. Mama to skôr prežívala ako ja. Vtedy som si myslela, že aspoň deti aby som dochovala, a vidíte, už vnukov mám veľkých, asi ma ešte potrebujú...

Viete sa tešiť zo života?

Pravdaže, človek si to všetko nesmie pripúšťať.

Máte recept na spokojnosť?

Čo ja viem? Taká trpezlivosť, neviem... Viem sa tešiť aj z mála, všetko ma akosi zaujíma, takže ak sa človek zaoberá prácou, zabudne aj na chorobu, ale recept neviem povedať. Ťažko. Asi je to tá trpezlivosť. Choroba ma naučila trpezlivosťi.

Ako sa deti dívajú na vaše záľuby? Sú na vás pyšné?

Normálne, hádam, ja neviem. Obráti sa na vnučku: „Danka, že či ste na mňa pyšní?“

Vnučka: „No! babka maľuje vajíčka, šije...“

A kto je vašim nasledovníkom?

Vnučka Zuzka, tá, aj Danka, jeden čas maľovala vajíčka, ale už nie. Šitie ju bavilo, ale už nemá čas, keď má školu. Aj ručné práce som

im poukazovala, aj háčkovanie, aj všelico.

Aj kvety sú vašou záľubou? Kráslia vám všetky okná.

Keď nemám ich kde pestovať, akosi je toho moc. Práve som Danke hovorila, že musíme niečo urobiť s muškátmi, až nebudú mrazy. Dávam ich von, aby tam celé leto čosi kvitlo. Kvety mám rada, aj v záhradke by som rada robila, ale teraz mi to nedovolí, človek sa rád čižre, keď bol zvyknutý. Posadila som si po troške, pokopali mi. Človek musí vyplniť čas a zabudnúť na chorobu. Mala som odjakživa vzťah k záhradke, ku kvetom, tešilo ma to, keď mi všetko kvitlo, hovorí sa, že kto má kvety rád, tak nejako, že má aj ľudí rád.

Danka tu býva s vami?

Nie, má len medzipriestátie, ráno príde a večer odíde, momentálne je bez roboty, tak je tu.

Technika voskových farieb:

Aj 700-krát musím ten špendlík namočiť, až urobím jedno malé vajíčko. Každú jednu bodku musím namočiť, to nemôžete tak, že namočíte raz a kreslíte viackrát, lebo ten vosk vám vlastne uschne a stuhne, to sa musí aj rýchlo robiť, tri vajíčka urobíte do hodiny a veľké vajíčko je za dve vajcia malé, tam máte aj veľkosť, aj vzory musia byť väčšie. Posielala som vajíčka aj tým, čo mi posielajú voskovky. Prišla som k tomu tak, že som kupovala voskovky, ale biela v niektorých ani nebola, tak som prečítala návod, napísala som na ich adresu a poprosila som, či by mi nejaký odpad neposlali, že by som potrebovala najviac bielej, lebo farby musíte aj riediť, aby ste docielili aj inú farbu, na to som potrebovala najviac bielej a najviac aj biela vynikne na farebných vajíčkach, na čiernych zvlášť. Poprosila som ich a oni mi poslali celý balík voskoviek, ale nie odpadu, ale normálne kvalitné voskovky. Ja som im potom vždy poslala dvadsať vajec k Veľkej noci, tak sami od seba mi posielali každoročne voskovky.

Tento rok, som poslala, ale neviem, či sa tam vymenili zamestnanci, budem im musieť zavolať, že či to vôbec dostali. Je to pri Leviciach, Demandice. Raz mi poslali aj normálne temperové farby, tak som ich rozdal deťom.

Pani Pavlíková mi ukazuje stojanček s mištičkami na farby a lampový olej, ktoré používa pri maľovaní vajíčka. Aj ceruzku so špendlíkom, ktorú namáča do farieb.

Musím byť opatrná, lebo farba zhorí, keď sa prehreje. Nesmie to byť ani moc zohriate, ani nejak málo, lebo keby som to málo zohriala, tak na vajíčko by sa to po nanosení odlupovalo, musím tak, aby to držalo. Lepšia je malá lampa, nie kahanec, lebo môžem na nej regulovať plameň, aby som udržala primeranú teplotu. Musí sa to naučiť robiť, dá sa to.

Kde ste sa naučili maľovať vajíčka?

V jednom časopise som to videla. Všetko som si porobila sama. Mám rozličné farby, na troch stojanoch. A toto sú tie ceruzky, sú v ich napichané špendlíky, aj obyčajné na tenké čiarky a hrubšie špendlíky.

Obzeráme krásne, čerstvo pomalované vajíčka. Aj obrazy. Má ich na stenách. Prvým bolo premaľované zátišie s kvetmi, ktoré kúpila u Šutovského (bývalý obchod so zmie-

šaným tovarom v Beckove – poznámka pre mladších), ďalší, modliaci sa Kristus, mal byť svadobný darom pre dcéru, ale nakoniec zostal mame, iný, maličký Ježiško, jej visí nad posteľou, na chodbe je veduta, mestská ulička s mostom, spomienka na Bulharsko. Skúšala aj maľovanie na hodváb – bolo to v kúpeľoch v Brusne. Aj maliarovi sa jej kvety páčili. Rada skúša nové veci a stále sa učí.

Pani Eva Pavlíková je veľmi milý rozprávač a pozorný hosťiteľ, ktorý má čo ponúknuť. Najradšej hovorí o svojich záľubách, o tom, ako sa k nim dostala, ale spomenie aj svoje trápenie. Napokon, už na druhý deň išla k odbornému lekárovi, a ten ju poslal do nemocnice. Už ani nevie, koľký krát. Preto aj my jej želáme, aby veľkonočné sviatky sa tešila vo svojom domove, obklopená láskavou starostlivosťou detí, vnúčenciev a svojich sestier s rodinami.

A vám, milí čitatelia, ponúkame veľkonočné vajíčka pre potešenie z dielne pani Pavlíkovej.

Pokojné sviatky!

Dana Badžgoňová

VELKÁ NOC

Milé deti, mládež, priatelia – bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi, blížiaci sa veľkonočné sviatky, ktoré sú najväčšími kresťanskými sviatkami v roku. Smrť a vzkriesenie Ježiša Krista majú totiž dôležitý a zásadný význam pre každého človeka. Obe patria nerozlučne k sebe.

O smrti teraz iba stručne. Mnohí sa jej bojať, mlčia o nej, pre niektorých je skôr tabu a zakazujeme o nej hovoriť aj tým najmenším, našim deťom. Ale oni o nej premýšľajú. Pýtajú sa... Vieme im správne odpovedať? Neodmietneme ich s poznámkou: čo táraš, si ešte malý na takúto tému? Robíme to v našej nevedomosti a preto, lebo nevieme s istotou povedať to, čo veriaci kresťan povedať má? Nestačí im povedať, ako malovný: odišiel k Ježiškovi. Nie že by to nebola pravda, ale je to príliš príliš málo. Deti sa potrebujú s nami rozprávať na rôzne témy, ak pri niektorej zazijú odmietnutie, už sa nás nemusia opýtať ani na ďalšiu, ktorá ich zaujíma alebo trápi. K tomu patrí aj téma smrti. Či bolí. Prečo zomierajú aj deti. Čo bude po nej. Či pôjdu do neba – sa pýtajú zvedavé deti. Je potrebné a je to požehnané a uspokojujúce, keď sa majú možnosť od úprimne veriacich a svoju vieru praktizujúcich rodičov, farárov a učiteľov dozvedieť, že po smrti bude vzkriesenie, posledný súd a potom večný život, život vo veľkej radosť. Ak sa už teraz dozvedia, že raz budeme žiť s Tým, v ktorého tu po celý svoj život veríme, nasledujeme a poslúchame, s Pánom Ježišom Kristom, tak svoj život budú žiť poslušne, v úcte, pobožne a príkladne pred Ním aj pred ľuďmi, pretože budú cítiť zodpovednosť za to, ako ho prežijú, aby im raz Pán Ježiš povedal: vojdi v radosť svojho Pána.

Chceme však teraz spolu uvažovať o víťazstve nad smrťou, o vzkriesení. Ak máme hovoriť o vzkriesení, nedá mi nespomenúť práve verš z prvého listu apoštola Pavla Korintským 15, 19: „ak jedine v tomto živote máme nádej v Krista, tak sme najúbohejší zo všetkých ľudí“.

Niektorí kresťania sa domnievajú, že večný život je život, keď ich deti majú deti a tie majú ďalšie a ďalšie. Toto však nie je večný život, o ktorom hovorí Biblia! Iní kresťania zas hovoria, že v Boha veria, ale v nejaký život po smrti predsa veriť nemôžu, je im to vzdialené. Mnohí sa zas zaujímajú len o tento, časný život a to ostatné, ak by aj po smrti niečo bolo, ich už nezaujíma. Týmto a nám všetkým odkazuje ap. Pavel: „ak jedine v tomto živote máme nádej v Krista, tak sme najúbohejší zo všetkých ľudí“. Pavel chce povedať, že ak niekomu stačí viera v Pána Ježiša Krista len tu na zemi, tak je najúbohejší z ľudí. Pán Ježiš neprišiel na zem a neobetoval svoj život, len preto, aby nám spríjemňoval chvíle tohto života, aby nám povedal, ako sa milovať, ako žiť, či poslúchať.

Jeho život a dielo vykúpenia majú hlboké dôsledky a význam pre každého človeka práve kvôli Jeho smrti a vzkrieseniu. On je nielen Dobrý Pastier, Svetlo sveta, Chlieb života, Cesta i Pravda, On

je aj Život i Vzkriesenie. Pán Ježiš Kristus povedal: „Ja som vzkriesenie a život – kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie, a nik neumrie navždy, kto žije a verí vo mňa“ (J11, 25 – 26).

Vo viere všeobecnej kresťanskej vyznávame, že Pán Ježiš „zostúpil do pekla“. Čo to znamená? Tieto slová znamenajú istotu, že aj keď si mocnosti tmy, zla, nepriateľstva či osudová moc smrti ešte robia nárok na panovanie a ozývajú sa, že chcú vládnuť, oni boli porazené. Víťazstvo je v Božích rukách. Sily zla ukazovali svoju moc aj pod golgotským krížom, ale vzkriesenie prinieslo zmenu. Víťazstvo je u Boha skrze Pána Ježiša Krista.

Slová ap. Pavla znamenajú, že život a dielo JK má dosah a význam aj pre našu smrť a naše vzkriesenie. Nesmieme sa preto báť, tápať a nemať istotu, že večnosti niet, že vzkriesenia niet. Práve naopak. Nebojme sa mať vieru a nádej v pozemského, ale hlavne vo vzkrieseného Pána Ježiša Krista, ktorého nám zvestujú veľkonočné sviatky. Kresťan verí vo vzkrieseného a živého Ježiša Krista. Ako Jemu dal Boh nové oslávené telo, aj nám Pán Boh dá nové telo. Božie slovo hovorí: „lebo Bohu nič nebude nemožné“ (Lk 1, 37), preto aj nám pri vzkriesení môže dať Pán Boh nové telo. Kristus pretvorí naše ponížené telo na telo podobné Jeho oslávenému. Život po vzkriesení teda nebude pokračovaním tohto pozemského života, ako si to predstavovalo palestínske židovstvo. Ak žijeme vierou a vieme, že Pán Boh nám daroval tento časný život, On nám môže darovať ešte viac – nový život – večný, v spoločnosti so sebou a ostatnými, „ktorí milovali Jeho zjavenie“ (2Tim 4, 8).

Veriť vo VZKRIESENÉHO KRISTA a večne živého nám prináša víťazstvá nad hriechom i nad smrťou. V tomto nám Pán Boh vyšiel v ústrety, preto žime ako ľudia oslobodení od hriechu a osudovej moci smrti dôstojne pre večný život. Dajme pozor, aby sme sa svojou ľahostajnosťou v tomto živote nepripravili o svoje spasenie a večnosť.

Povzbudzujem Vás, drahí priatelia: prijmite pozvania na bohoslužobné stretnutia, spondé a Večeru Pánovu, buďte skromní v jedení a pití, povzbudte svojim príkladom tých, ktorí váhajú či ísť za Kristom alebo nie, nepodporujte staré (predcyrilometodské) pohanské zvyky, ale radujte sa vo vzkriesenom a živom Spasiteľovi – ako sa sluší na evanjelických kresťanov.

Úprimne želim všetkým, ktorí budete sláviť blížiaci sa Veľký Piatok a Veľkonočné sviatky v našich chrámoch, i tým, ktorí pre chorobu, či slabosť ich budete musieť tráviť doma, či v nemocnici, ale i tým, ktorí budú v zamestnaní, či inde, aby ste mohli vo svojom srdci, plnom vďačnosti, chvály a úžas, prežiť výnimočné okamihy a aby prijatie smrti a viera vo vzkriesenie, ako súčasť života, Vám priniesli nanovo zmierenie s Bohom a radosť z Jeho víťazstva.

Vaša Monika Cipcárová
zborová farárka

VELKÁ NOC 2011

Drahé deti, milá mládež, drahí obyvatelia Beckova – veriaci i neveriaci, milí priatelia!

Kedysi, bolo to už dávno, veriaci rodičia poslali svoje dve deti do pionierskeho tábora. Mali nové auto a využili ho na návštevu svojich detí. V nedeľu si ich vybrali a viezli do blízkej dediny, aby nezmeškali sv. omšu. Cestou otec nedal prednosť z boku idúcemu autu, ktoré do neho prudko narazilo. Pri nehode zahynuli obidve deti. Rodičom trvalo roky, kým sa s tým zmierili.

V kresťanských predstavách o tom Tajomstve má miesto aj Boh mlčiaci, bezmocný, slepý a hluchý. Boh, ktorý neprekazil vojnu, Boh, ktorý dopustil zemetrasenie na Haiti, kde zahynulo státisíce ľudí, veriacich i neveriacich. Boh, ktorý nevyočul úpenlivé modlitby detí pri smrteľnej posteli svojej matky. Boh, ktorý dáva úspech tým, čo na neho vôbec nemyslia. Z vlastnej skúsenosti viem, že Boh nie je mojim sluhom. Automat, ktorý mi vydáva tovar za cenu vhodnej mince. Nie je mojim bodygardom, či garantom úspechu. Už si ani nerobím právo, aby mi odpovedal na moje otázky.

A predsa, pohnutý Božou láskou, ktorá sa nám po tieto svätópôstne dni ukazuje na dreve kríža, kladím na papier, ale i do našich ľudských srdiec len jednu otázku – bude tohtoročná Veľká noc ozaj pokojná?

Veď naša vo vesmíre malá planéta Zem sa neustále v posledných rokoch chveje, otriasa! Spomeňme letmo udalosti od začiatku tohto roka: úžasné záplavy v Austrálii, zemetrasenia na Novom Zélande, hrozné ničivé zemetrasenie v Japonsku s doposiaľ nedoziernymi následkami.

Všade nesmierne škody, záplavy slz ľudskej bolesti tých, čo prežili, už by z nich bol azda ďalší oceán utrpenia a biedy. A tí, čo sa nečakane objavili pred Pánom času a večnosti, pred Kristom, sudcom všetkých z nás. On nás neustále vyzýval k pokániu: „Lebo neviete dňa, ani hodiny.“ Tento týždeň som dostal obsiahly list od môjho dobrého priateľa, ktorý pracoval ako lekár psychiater vyše 40 rokov v jednej z našich slovenských nemocníc a aj dnes, keď je už na zaslúženom odpočinku, veľmi živo si na tieto pracovné roky spomína a hovorí: „denne som sa stretával s ľuďmi so slzami v očiach, žiaľ, boli to slzy bolesti, roky neseného utrpenia.“ My, ľudia súčasnej doby, pokiaľ sa nás utrpenie priamo netýka, sme k slzám iných ľahostajní.

Široká priepasť stále sa prehlbujúceho sa zúfalstva a osamotenosti, v ktorej sa človek ocitá ako utekajúci od Boha sa ozýva čoraz viac a čoraz hlasnejšie výkrikom S.O.S. po Bohu, i keď sa neustále zdrháva v strachu a úzkosti, že zostane bez odpovede.

V atmosfére tohtoročnej Veľkej Noci naša Svätá katolícka cirkev v druhú Veľkonočnú nedeľu, 1. mája, vyhlási jedného zo svojich synov, milovaného pápeža Jána Pavla II., za blahoslaveného. Túto udalosť spomínam len preto, že tento vzácny človek počas svojho dlhého pontifikátu všade šíril posolstvo lásky a pokoja v ľudskom srdci, v živote ľudských rodín i v živote národov celého sveta. Všade ohlasoval radosťné posolstvo zmŕtvychvstalého Krista: „Nebojte sa, ja som premohol svet.“ Nebojte sa Krista, On nás neoberie o lacné, prchavé šťastie, ale naopak, On nás naplní pravým šťastím, pravou radosťou a pravým zmyslom života.

Vo veľkonočnom príbehu sa stále častejšie vraciam k tomu, čo sa udialo od štvrtka večera do nedeľného rána.

Od detstva nám bola zdrojom radosť a sily nádej, ktorú nám každoročne ponúka veľkonočný príbeh. Deti, ktoré plakali pri Ježišových ranách sú kvalitatívne inakšie, ako dnešné, čo nateraz iba vo virtuálnom svete pokojne likvidujú nepriateľa, ak sa im postavia do cesty.

My sme tí, čo sme uzreli svetlo a kráčame za ním aj v tmách. Čo sme uverili v lásku a nevzdávame sa jej ani uprostred nespravodlivosti, teroru a násillia. Na Ježišom príklade sme predčítali svoju cestu aj svoju budúcnosť. Želám Vám dar tešíť sa. Napriek všetkému. Máme na to stále veľa dôvodov.

Srdečne Vás všetkým pozdravujem a pridávam veľkonočný pozdrav:

**Spokojné prežitie veľkonočných sviatkov
plné milosti a nádeje z Kristovho zmŕtvychvstania
z celého srdca praje Váš brat v Kristu**

František Kurkin
duchovný správca kňazského domova Beckov

Spoločenská kronika (apríl, máj 2011)

NARODILI SA: Sofia Uhlíková

BLAHOŽELÁME:

50 rokov: Elena Koničková, Norika Straková

55 rokov: František Sládek, Marta Podhorská

60 rokov: Karol Šimko, Ing. Peter Dedík, Eva Vlnová, Anna Endelová

65 rokov: Vladimír Psotný, Jozef Šrámka, Jaroslava Bánovská

70 rokov: Anna Lacková

75 rokov: Jozefína Fandrová, Mária Kapľavková, Margita Bubeníková

80 rokov: Július Šimončík

85 rokov: Mária Letková

ROZLÚČILI SME SA: Ivan Pagáč

Kedy slávime Veľkú noc

Každý rok sa kresťania pýtajú: na ktorý deň pripadne Veľká noc. Protestanti a rímskokatolíci používajú gregoriánsky kalendár, ortodoxné cirkvi zase juliánsky. Od roku 1920 prebieha diskusia o tento kresťanský sviatok. V tom roku sa uskutočnil ekumenický patriarchát v Konštantínopole. Ďalšie stretnutie všetkých cirkví bolo v roku 1997 v Alepe. Organizovala ju sýrska ortodoxná cirkev. Zúčastnení dali tri návrhy. Jeden vyzýva všetkých kresťanov, aby slávenie Veľkej noci bolo v nedeľu nasledujúcu po prvom splne po jarnej rovnodennosti, čím by sa zachovalo spojenie Ježišovej smrti a Paschy.

Lubomír Paulus

Veľkonočné vajičko vo sne

Schovávať: znamená prechodný rozchod s milým človekom;

Hľadať: ste zamilovaní;

Nájsť: zamilujete sa;

Darovať: ten, kto sa o vás uchádza, uspeje;

Dostať darom: môžete očakávať vyznanie lásky;

Jesť: príliš vášnivá láska s nečakanými nežiadúcimi následkami.

In: Lexikon nových symbolov, Hanns Kurth, Knižný klub, Praha 1993. (b)

Symbole Veľkej noci

Veľkonočné sviatky si bez čokoládových vajčiek či zajaca ani nevieme predstaviť. Malí oblievači a šibači sa tešia na túto sladkú odmenu.

Symbole Veľkej noci majú pôvod v predkresťanských ľudových zvykoch. Tieto rýchlo sa rozmnožujúce zvieratká sa rodili na jar, a tak sa stali symbolmi nového života. V Nemecku sa spomínajú už okolo roku 1500. Víťanie jari týmito zvieratkami nemeckí prisťahovalci priniesli do Ameriky. Deti hľadali v záhrade miesta, kde boli farebné vajička a zajace.

Najznámejším symbolom Veľkej noci je vajičko. Predstavuje nový život, plodnosť a úrodnosť. Pôvodne sa veľkonočné vajička maľovali svetlými farbami, ktoré pripomínali slnečné svetlo jari.

Židia na veľkonočnú hostinu podávali pečené vajce. Pripomínalo im jarné obete v jeruzalemskej svätyni. Židia na sviatky pesach oslavujú Boha, ktorý Izraelitov zachránil pred egyptským zotročením a vyviedol ich z Egypta. Na znamenie vďaky každá rodina obetovala Bohu barančeka. Jeho krvou natrelí rám dveri domu. Tak sa uchránili pred skazou. Slovo „pesach“ znamená uchránenie, ušetrenie. Veľká noc je u kresťanov sviatok na oslavu vzkriesenia Ježiša Krista.

Lubomír Paulus

SLUŽBY BOŽIE V PÔSTE A POČAS VEĽKONOČNÝCH SVIATKOV

5. pôstna nedeľa, Smrtná - pašiové Služby Božie

Beckov o 8:30h Kálnica o 10:30h

6. pôstna nedeľa, Kvetná - pašiové Služby Božie

Beckov o 8:30h Kálnica o 10:30h

Zelený štvrtok

Kálnica o 16:30h Beckov o 18:00h

Veľký piatok - pašiové Služby Božie s prisluhovaním spovede a Večere Pánovej

Beckov o 8:30h Kálnica o 10:30h

1. slávnosť veľkonočná - nedeľa

Beckov - 8:30h Kálnica - 10:30h

2. slávnosť veľkonočná - pondelok

Beckov - 8:30h Kálnica - 10:30h s prisluhovaním spovede a Večere Pánovej

1. nedeľa po Veľkej noci, 1. 5. 2011 - Služby Božie so slávnosťou Konfirmácie v chráme Božom v Beckove o 10:00h.

Skuška konfirmandov - v piatok, 29. 4., o 17:00h v chráme Božom v Beckove.

Stretnutia dorastu (konfirmačnej mládeže) - vo štvrtok o 16:00h vo fare.

Stretnutia mládeže (pokonfirmačná a staršia mládež) - piatok o 17:00h vo fare.

Veľká noc v časoch našej mladosti

V pondelok 4. apríla 2011 sme sa stretli s pätnástimi členkami ZO Jednoty dôchodcov v klube pri parku. Dnes - na požiadanie redakcie Beckovských novín - sa ich rozprávania sústreďovali okolo ústrednej myšlienky - bližšie sa Veľkej noci.

Aké boli veľkonočné sviatky v časoch Vašej mladosti v porovnaní s dnešnými?

A. Kročítá: Ja si pamätám, zákusky sa nepiekli, ale koláče a pečka sa piekla, aj slaninkové (ozýva sa ďalšia), doniesli v kastróle k pekárovi, a tam sa to pieklo; teraz nevieme aké zákusky piecť od dobroty. Celkom inakšia doba bola, ale pamätám si veľmi dobre, moje sestry boli staršie, ja som bola najmladšia, oblievali nás, mládenci chodili, nebohý Rudo Zverbík s harmonikou a celý rákoš, aj desať-dvanásť prišlo do chalupy, dievčence boli mokré, no celkom, durchom-durch, museli sa prezliekať. Náš tato prišiel a hovorí: „chalani, ale už sa toľko nebláznite“, keď dievčatá pri studni pooblievali, s korbáčmi vyšľahali, tie výskali ako divé, báli sa studenej vody, tato im hovorí: „už by bolo toho dosť, chalani!“. Julo Pavlovič tam bol: „Ujco, čo sa vám neľúbi?“, chytil kýbeľ vody a ťúch na neho a tato hovorí: „Ty blázon jeden!“ No, pravdaže, bol nahneváný, len čo sa bol poprezliekal...

Inokedy bol pekne, teplúčko, išli sme ráno do kostola, keď sme prišli, Jano Križaných, hneď vedľa býval, „drapielko“ ho volali, prišiel oblievať naše dievčence, ale najprv bol oblievať susedovie Elku, ona ušla k nám, a tiež to bolo v jeden veľkonočný pondelok. Tato hovorí: „Skovaj sa k nám,“ Jano búchal: „Sused, otvorte!“ a on hovorí: „nie, nepustím ňu, už sú pooblievané dievčence.“ „Ale, čo sa ondiete, otvorte bránu, však je Veľká noc!“ Tak tato nechcel ho pustiť, ale Jano mal sily, vzoprel sa do brány a brána ušla aj s pántami a ktorý bol prvý, tato, dostal zas nanovo, celý kýbeľ vody na neho nalial. No, to bola zvada! Mama nebohá vyšla: „Tatko, načo sa pletieš medzi tých mladých ľudí!“ Ela potom vyšla, aj tú potom obľal, to bola sranda teda, to som mala desať-dvanásť, taká hala som bola dvanásťročná. Vtedy bolo ohromne veselo. Kde boli dievky, tam sa šibalo riadne. Polievalo. Teraz to už nebýva, ja neviem, so spevom a harmonikou chodievali ešte za Lenkou Benkovou. Bola som v kostole a za Lenkou išlo ale desať oblievačov, pekne vyobliekaní, mašličky mali a s veľkým šibákom, to bolo slávy, ozaj. Ako sa oženili, koniec, akoby hodil do vody kameň. Ani nie je tu takých mládencov. Čo sa poopíjajú, no, na tých sa vykašľaf. Vypijú si, no to už nie je oblievačka. Prv boli zvyky, ale teraz to už všetko zakapáva, všetko. Čím je ľudom lepšie, tým sú fajnovší, takí pohodlní...

V. Bučková: Ešte o tých maľovaných vajčkách treba povedať. Pamätám si...

M. Bubeníková: Za našej mladosti nechodili oblievači s igelitkami, to je po prvé. Pretože nedostávali také veľké čokolády a čokoládové vajcia a hlavne nedostávali peniaze, ale prišli skromne, dostali uvarené na tvrdo vajičko, ktoré bolo doma sfarbené. Obyčajne sme to robili tak, už vtedy sa zjavili silonky, tak sme dopredu hľadali, kde je deravá silonka, petržlenovú vňatku alebo hocijakú zelinku sme si našli, otočili sme to tou pančuchou a v cibuľovej vode, alebo ako hovorila p. Kročítá, mohlo sa to aj v tej meltovej káve uvariť a ono to zostalo také hodne bledšie tam, kde bol ten listoček alebo nejaká tá zelinky, tam zostalo také vzorkované to vajičko. Alebo keď bola šikovná mama, tak ho aj trošku štetcom primaľovala, ale žiadne čokolády a žiadne peniaze sa nedávali. Ale čo bolo ešte u nás hore zvykom (Rajec), že keď sa zaviazali zvony na kostoloch, to bolo na Zelený štvrtok a v sobotu už dievčatá čakali, pretože nebol vodovod a na ulici bola, z jednej strany bolo 14-15 domov a z druhej tá isto, jedna studňa, a teraz, keď v sobotu pred obedom sa zvony rozviazali, tak sme vyleteli každá s vedrom, mali sme čisté, ale najviac otlčené vedro, čo bolo, lebo pri tej studni bola bitka, dokiaľ sa zvonilo, bolo treba rýchlo si potiahnuť trochu vody, behom na bok a umyvať sa v nej, aby dievča bolo celý rok pekné.

Aj u nás boli také zvyky?

M. Hajdušková: Áno, áno.

M. Bubeníková: Keď sa nezvonilo, tak na obed chodili takí starší chlapi buď s klepáčom alebo s rapkáčom, čo rapkali, že je obed. To bolo v piatok, keď boli zvony zaviazané. Potom aj tie šibačky - to skupiny chlapcov chodili, ale nedostávali tak vypiť ako teraz, keď každý čaká, že dostane. Dostali nejaký chlebič, ale tá šunka nebola ako teraz, čo sa kúpi v obchode. Zabilo sa prasa ešte cez fašiangy a vyúdila sa celá veľká šunka, a tá sa varila ešte vo štvrtok, aby dobre vychladla na sobotu a tam sa už potom z nej v pondelok ukrajovalo a dávalo na chlebič a ponútko šibačom. Alebo dobré koláče.

V. Bučková: U nás (Súča) sa piekli v peci koláče. Záviny. Kto mal pec, piekol makové, s hrozienkami, orechové alebo len holé, hovorili sme tomu „calta“, boli bez plnky. Nakrájalo sa na tácku a vynieslo, vonku sa ponútko, keď chlapi vykúpali dievča v tom dome. U nás to bolo tak a vajička, ako hovorila p. Bubeníková a neskôr, čo si ja pamätám, farby prišli v takých práškoch... OVO sa tuším volali, aj v krížovkách to teraz máš, farba na vajička...

M. Hajdušková: ...a potom v utork zase dievčatá oblievali chalanov.

M. Bubeníková: No, na to mám ohromnú spomienku. Brat A. Kročíta Jurko, už je, chudák, nebohý, kamarátil s mojím švagrom Palom a na veľkonočný pondelok ma tak strašne obľial, ale tak, že som bola celá mokrá ako mladá nevesta u Bubeníkova. V utorok išli na zábavu a on mal smolu, on prišiel práve čo sme doobedovali, prišiel a postavil sa do dverí, pozdravil: „Dobrá chuť a Pafo, ideme už?“ no a ja rýchle taký litrový hrniec som zobrala, aby nevidel a davaj k nemu - no bol takto (ukazuje na hrud') celý mokrý. Ale čo, chudák, si chránil? Mal maľovanú viazanku, a to bolo vtedy čosi - on si ju ochránil. Keby som ju bola poliala, bol by mal len mazanec z tej viazanky - on si chytil klopy saka a chránil si ju. Potom, keď ma kolkokrát aj v neskoršom veku stretol, tak mi hovoril: „Ej, vy ste boli beťár,“ reku: „taký, aký ste boli vy, keď ste mňa dooblievali.“

A. Kročítá: Bol už utorok, a týkalo sa to vašej alebohej švagrinej Tonky. „Križaných“ mladenci boli slobodní, aj Rudo Zverbík tiež sa tam kdeśi našiel u nich, voľačo si tam šušotali tí chalani, Jano nebohý aj Jožo nebohý, Rudo tam prišiel za nimi a Tonka vaša chodila vtedy s Rudom, chcela ich všetkých friško obľiať, len ktorysi ju zbadal, že ide, neviem, voľaktorý bol na povalu zobrať seno pre kone a ja ako decko som všade bola, videla som ako tá Tonka potichučky išla popod bránu, lebo my deti sme boli na ulici: „Ticho, dievčence, ticho!“ „Dobre, Tonka, však choďte!“ Ona už bola dospelá slečna, pekná dievčina bola. A prišla pod podbránie. Jožo mal nachystanú veľkú vaničku vody aj s Janom na povale, že keby prišla, lebo sa im hrozila: „však ja vás zajtra objem!“ Dobre, Tonka, prídi.“ Nachystali sa, čakali na ňu. Ona, hneď ako vošla potichu pod podbránie, my sme boli zvedavé, čo sa deje a ten Jožo s Janom prekotili na ňu celú tú vaničku, ako prv boli, čo sa kúpavali malé deti, tá zvrieskla, ostala - ani dych nemohla chytiť, tá musela prísť domov mokrá cugrunt, riadne ju obľiali, chudera, tak výskala po celej ulici, to bol taký zážitok!

M. Bubeníková: Dostala, čo chcela.

A. Kročítá: Išla oblievať, ale ona dostala vody.

M. Hajdušková: Kedysi boli tu na krčme, na Kollárovci - dvaja bratia Bublavi, Jano a Milan - bol utorok, Berica Lacková, Božena Švančareková a ja. V utorok sme vracali oblievačku a p. Lacko nám pomáhal, bol opretý o bránu a hovoril nám, kde sú, bola to hotová oblievačka. Tak sme potopili krčmu - kýmby vody boli na zemi, čo sme ich tak dooblievali.

Nasledoval príbeh, ako sa hneď z rána ušiel obsah vedra nazberaný za noc v jednom dome nedočkavým oblievačom v pitvore. Ale pomlčíme o aktéroch...(pre menej chápaných, vtedy neboli splachovacie záchody).

Bubeníková: V Hôrke sme mali slobodnú kolegyňu a v utorok, už sa vtedy učilo, môj muž išiel si na obecný úrad a ja som sa s ňou išla prejsť, išla poobede na autobus. Nášho starostu otec bol sklonený nad potokom, mal vedro a naberal vodu, ale ona si to nevedomila, ona mala takú gumenú bábiku čo spodom strieka - prišla k tomu potoku a šplech mu do tváre a on nelenil, podvihol sa a šmyk s tým kýblom do nej. Potom prišiel autobus, sadla do autobusu a šla domov. A mne hovorila: „Bolo mi to treba?“ No nebolo, načo začínala? Ale vtedy sa prepáčilo všetko možné, ľudia sa zabávali.

Teda nepamätáte sa, že by kvôli oblievačke bol nejaký konflikt?

Jedna cez druhú: Ale kde, každý to bral, že sú sviatky, tradícia...

M. Bubeníková: ...kde boli v domácnosti dievčence a neboli by prišli šibači, boli by urazené.

H. Filáčková: Nie, ja viem, že si písali, koľko mali šibačov.

M. Hajdušková: Môj tato ma vždy prezradil, keď som sa schovala, hovoril: „však budeš zdravá na celý rok.“

M. Bubeníková: Kedysi v Hôrke sa premietali filmy za korunu dve, môj muž, keď odvádzal tržbu, si pred Veľkou nocou nechával drobné a odovzdával celé, to keď prišli všetci žiaci, aby mal čo rozdávať. V tej dobe päť korun, keď dostal, jéj, to bolo!

Kedy sa začali dávať peniažky? Hovorili ste, že najskôr to boli koláče, šunka, vajička, pohárik...

Hádam okolo 70-tych rokov... dohady

V. Bučková: Keď prišla móda voňaviek, vtedy sa začali dávať koruny.

A. Kročítá: Aj voňavky sa robili, nechali sa kvety močiť, aby to malo fiakovú vôňu. Alebo mydlovú vodu si detská zarobili... Ale bolo veselšie, prv, hoci bola bieda, každý si vedel vážiť korunky, ale ako „čil“ je svet „roscochany“, čil si nikto nič neváži.

Každý vlečie kapsu, či sú to malí chlapi alebo veľkí, tatko ide so synom, aby...

E. Londáková: Ja neviem, v našej ulici ani nechodia. Videla som tuším dvoch alebo troch minulý rok, a to jeden dospelý išiel s dvomi.

H. Filáčková: Prv tak chodili takí malí, zazvonili: „Ja nemám doma nikoho, Gabika, tá je už preč, nemám nikoho.“ „No, teta, však aj vy ste.“ Hovorím: „Chlapci moji, ja vás ani nepoznám, vy ma na ulici ani nepozdravíte, nič, a teraz idete s kapsu, pravda,“ tak som aj zavrela, tak som ich vypravdila. No a čo, takí, čo by boli známí, sú z ulice, nepoviem.

M. Hajdušková: Susedko Rasťo, ten koľko razy, keď som výskala...

M. Madajová: Mali ste počuť, ten krik, čo tá robila!

M. Hajdušková: ...výskala som, ale on bol nadšený, keď som výskala.

M. Madajová: Bol neúprosný.

H. Filáčková: Moja mama tá to nemala rada. Ja som to akosi po nej, neviem, nie som nejaká moc... Gabika, keď ešte vyšla len zo školy, beckovskí chalani ani neboli takí, ale z Kálnice prišli, zazvonili a Gabika hovorí: „mami, mami, nepusti ich!“ - ona už vedela, že to idú oni. Išla som k dverám, otvorila som, nejaký Valovič, teraz je jej sused: „teta, zavolajte Gabiku,“ a pravda, keď kýbly som videla, veľice ich schovávali za roh, hovorím: „Chlapci, nech sa páči, podte pekne k nám dovnutra, „teta, nie, lebo mi máme kýbly.“ „Kýbly ja nedovolím, keď chcete, choďte dovnutra, tam vám dám pohárik.“ Na chodbe sme nemali koberce, bol len gumolin, a potom pekne išli, nedovolila som. Niečo sa môže aj stať, udrie ju s tým kýblom, ja som to nedovolila. A pekne vnútri, bolo vybavené.

M. Bubeníková: Išla som peši po Hôrke, bolo to už asi o druhej poobede, chalani tam „odpočívajú“ po oblievačke, len som si taký prút tam vytiahla, utasala som ich, ani neviem, či boli, medzi nimi bol aj náš Jojo, aj ten dostal, mal takto dva pásy tadeto (po zadku), potom spomínal, že to bola Veľká noc!

V. Beňová: Ako z mesta nemá žiadne zážitky, ale vždy som chodievala zo strednej školy ku kamarátkam, Soblahov, Sedličná a okolie, a takto som bola u Marty Bočákovej v Sedličnej. Išli sme v nedeľu na zábavu. Ujo nám povedali: „Dievčence, o dvanástej nech ste doma!“ No jasné, jedna hodina-dve hodiny, ešte sme boli na zábave. Marta hovorí, neboj sa, ja som nechala okno otvorené, pôjdeme cez okno domov. Hneď v tej prednej izbe sme spali. Jasné, tma, nezažali sme, aby nevedeli, že sme došli, ja som si pyžamo vybrala z cestovnej kabele, Marta mala hodené na posteli, poobliekala sa a išli sme spať. Ráno chalani už boli u nich na dvore. Vytiahli nás z postelí v pyžamách, dvaja držali Martu, mňa tiež držali, aby som neušla, mali na ňu ako domácu kýbeľ s vodou, Marta sa zohla, aby sa vyhla vode, a ten chalano, čo ju išiel obľiať, sa strašne začal rehoť. A tí dvaja, že čo sa smeje. Na jedno miesto pozeral. A šuch vodu. Všetkých troch ich pooblieval. A čo Marta porobila? Bočáková nachystala dedovi ráno do kostola spodky, ale obliekla ich Marta a ráno, ako sa zohla, tak „čierna päta“ vystrčená z rázporu von, tí chalani od smiechu nemohli obľievať. Takýto som mala zážitok zo Sedličnej.

A. Klčovská: Dve dievky sme mali, bola studňa, mohli naberať vodu. Všetliako sme to prežívali, chalani prišli so striekačkou. Keď som bola ešte slobodná, v nedeľu sa to robilo, vzali sme vajička a išli sme farbiť. Jeden raz, také decko som bola, mala som oblečené pekné rukávce biele, nové, naháňali ma, schovala som sa, čo som utekala, rukávce som si roztrhla. Čo teraz? Tak som sa bála domov ukázať, však ma zbijú. Celý rukáv, len som to schovávala všetliako, taký to bol teda zážitok.

H. Filáčková: A vás do potoka nehodili?

A. Klčovská: Aj, aj v kuríne som bola schovaná. To boli oblievačky! Keď dáte vajičko, pohádzu to všetlikade, mali sme všetlikaké farebné, všetky spoločne sme ich maľovali.

H. Filáčková: So špáratkou sme vyškrabávali vzor.

A. Klčovská: Ja ešte teraz farbím do tých pančúch, vajička pekne pofarbím. So slaninkou sa to preleští, krásne sú. Voľakedy som to škrabkala octom, to dá roboty. Hento je šikovnejšie a pekné je to. S Bórikovou sme to robievali, keď bývali u nás.

B. Ondrejovičová: O šiestej ráno sa u nás dievčence chodili umývať na potoku, aby sme boli pekné červené a zdravé po celý rok. O piatej nás rodičia, teda otec budil, museli sme utekať na potok a poumývať sa. Na oblievačke - to bol bláznivý deň! Keby sme dali dnes vajičko, ešte by sa oblievač urazil.

A. Kročítá: Tam choď, tam dobre platia, to si chalani tak povedali.

B. Ondrejovičová: Ale tie časy, čo boli, keď sme boli mladí, to sa už nikdy nevráti.

H. Filáčková: Sestričky mi dohovárali, mali nachystané, ale Jurko neprišiel. Vždy chodil.

H. Klechová: Už je to všetko dávno preč. Ja už teraz som sama, nestarám sa.

Panie Vlnová a Juríková sa do všeobecnej debaty veľmi nezapájali, prispeli k celkovej dobrej atmosfére pohostením - ako vždy, pripravili pre všetkých dobrú kávu.

Na záver, ako bolo v Novom Meste na Veľkú noc?

M. Mináriková: Nechodili pre peniaze, mali korbáč na pleci, prišli, jeden mal viac vypité, ostatní boli zvyknutí, naberali si vodu rovno zo studne na dvore, boli sme dve so sestrou, takto nás oblievali. Keď som bola vydatá, bývali sme v činžiahu, tak zase za dcérou chodili, jej spolužiaci, do baru chodili vinšovať aj naši spoluobčania: „Prišli sme vám zavinšovať,“ keby im človek bol dal koláče, to sa im nerátalo, chceli vyslovene peniaze. Aj synovia chodievali na oblievačku, keď boli menší, potom už nie. Bývalo tiež veselo.

Mali sme pribuzného, ktorý vyslovene zachovával zvyky a tradície a chcel to varené vajce, on chodil vždy šibať, pre neho sme robili tie varené vajička.

Pýtala sa a zapísala Dana Badžgoňová

Lukáš Polonský, 2.r.

VELKONOČNÝ VINŠ

Šiby, ryby, masné ryby, dávaj vajcia do korbáča a keď nie, daj kus koláča.

Martina Kanálošová, 2.r.

OZNÁMENIE

Vážení prispievatelia! Beckovské noviny č. 2 sme sa rozhodli venovať výlučne tematike Veľkej noci. Preto všetky príspevky, ktoré ste poslali do Beckovských novín, budú uverejnené v nasledujúcom čísle, ktoré vyjde k 30. júnu 2011. Uzávierka je 13. júna 2011. Ďakujeme za pochopenie.

RR BN

Beckovské noviny - vydáva: Obecný úrad Beckov. Adresa redakcie: Obecný úrad Beckov, č. tel.: (032)7742722, E-mail: redakcia-bn@ismo.sk. Redakčná rada: Mgr. Dana Badžgoňová, šéfredaktorka; Ing. Darina Jarábková, Lenka Martišová, Lubomír Paulus, Mgr. Martina Striežencová, Iveta Martišová. Vychádza vo vydav. DELTA, Jiří Foldyna, tel. 0905 259 315, e-mail: delta@ismo.sk. Za vecnú správnosť príspevkov zodpovedajú autori. Evidenčné číslo Beckovské noviny - EV 2878/09. V súlade s § 6 ods. 3 zákona č. 167/2008 Zb. (tlačový zákon) uverejňujeme, že vlastníkom novín je obec Beckov. Obec Beckov nájdete na internetovej stránke www.obec-beckov.sk © DELTA

Návšteva druhá u Rudolfa Ďuriša (1925)**Aká bola oblievačka v Krivosúd-Bo-dovke pred sedemdesiatimi rokmi?**

Niekoľko chalani sme sa zgrupili a behali sme po dedine a polievalo sa! Mal som doma

ešte sestru, neskôr sa vydala do Kálnice za Adama Hladkého, keď som mal asi 11 rokov, dvaja bratia boli už preč. Jedna skupina chalánov prišla cez humnú, iní prišli cez dvor a boli na moste a už bola oblievačka. V potoku bola ešte voda. Chlapec, ktorý nemal so sebou nič, zabával dievčatá, boli aj u sedov, aj u nás. Ostatní chlapi potichu prišli spoza humien aj s vedrami s vodou a oblievalo sa. Vodu brali aj z potoka, aj zo studne. Občas sa im ušla aj voňavka a korbáčom. Za odmenu dali chlapcom varené vajčička, aj koláče a pálenku, ale to až väčším.

Kedy ste prišli do Beckova?

V Beckove bývam od roku 1962. Oblievať sme chodili švagriné s Vladom a Rudom Čiklovcami. Boli sme taká partia "Lipčani", chodili sme po dedine. Za odmenu sme dostávali pálenku.

Od kedy ste začali robiť kostolníka?

Niekedy koncom 60-tych rokov. Bol som kostolníkom a j zvonárom. Predo mnou robil kostolníka p. Haško, aj zvonieval a Jozef Vaculík. Malý zvon na veži a stredný a veľký vo zvonici. Niekedy ma zastúpila aj manželka, pracoval som na traktore, nie vždy som mohol zvoniť.

Bývate so synom, kde je teraz?

Syn Ján pracoval jeden rok v Saudskej Arábii, opravovali autá. Išli tam štyria z Nového Mesta nad Váhom, dvaja sa vrátili po šiestich mesiacoch. Teraz robí u Petra Čikela.

Kto vám varí?

Cez sobotu nedeľu varím ja a v týždni chodím na obedy.

Pán Ďuriš, o vás je známe, že ste šikovný remeselník, košíkár. Kde ste sa to naučili?

Na vojenčine som bol pri Malackách v Kuchyni na ošetrovni, bol som „lapiduch“. Mali sme dost voľného času, tak som sa naučil vyšívaf. Najprv som si urobil rámik, do ktorého som zatkol klince, na ne som poňatahoval špagáty a na to som dal plánik (kresbu), všetko som musel previazaf pevnými nitkami podľa vzoru a keď bola celá plocha vypletená, pomedzi klince som to odstrihol a vyčesal som to. Vznikla farebná prikrývka do kočíka pre bábo. Predával som to známym v dedine a v okolí. Materiál sme volali „merkón“, bol to chemlon.

To bolo vyšívafie, ale kto vás naučil pletieť košíky?

Bol to Jozef Klinčuch, manžel Emy Benkovej. Robili sme spolu ako murári a počas voľna som sa naučil pletieť, materiál som mal v kontajneroch – telefonické káble. Raz mi dal opletenú fľašku a pýtal sa ma, či ne-

mám doma nejaké atypické fľaše. Povedal som, že sa pozriem na povale a doniesol som mu. Oplietol ju. Aj mi ukázal, ako sa to robí. Najťažšia je príprava, drôty sa musia vytiahnuť z bužírky, lebo s drôtmí by sa to nedalo utesniť, pekne klásť. Je to ťažká práca.

Odobzdali ste štafetu? Vychovali ste si nasledovníkov-pletiarov?

Naučil som to robiť p. Kaplavku, pekne robí. Aj p. Hanáček skúšal, jeden kôš uplietol.

Je náročné pletieť košíky?

Náročný je postup, začína sa dnom a potom sa robia steny, rebrá. Sám som si pripravil všetko prútie. Najlepšie je zelené prútie od Váhu, červené je tvrdé. Musí sa zobrať popredku, skôr ako ho skosia z povodia Váhu. Už dvakrát mi prútie skosili, nestihol som ho nabráť. Prútené košíky ma naučil robiť Milan Šuran. Bol doma, a tak plietol košíky. Dno ma naučil robiť švagor Ján Čikel, ale len dno. Ďalší postup nevedel, ale Šuran ma naučil: „Musíš pozerať prútie, ktoré sa hodí na rebrá a ktoré na výplň.“ Aj ukončenie, je to náročná „obalenica“. Kúpil som si aj príručku, človek sa učí na vlastnej škode. Nesmie byť poznať, kde sa začína a kde končí.

Aj slamenice som robil doma, požívali sa na chlieb. Ako mladý aj koše „lýčenné“.

Čo boli koše „lýčenné“?

Boli to koše z dubového lyka. Mladé dubce, asi jeden meter vysoké, dávali sa do pece, keď sa chlebiť piekol. Dubec sa v peci otáčal, rozštiepil sa na polovice, nožom sme ich lúpali na pásy na kolene a nožom sme ich prešúchali a potom len tenučké pásy sa používali na pletenie košíkov. Plietli sa na ráme, hore bolo ucho. Pri vrchu sa konce prekrývali cez rámik a zakladali sa popod pletené. Košíky sa používali na ovocie. Robil som ich doma na Bodovke ako mladý chalán.

Ako som k tomu prišiel?

Z novín. Doma sme odoberali noviny, čítali sme aj román o grófovi Beňovskom, uverejňovali ho na pokračovanie. Dal som si to zviazať a mám knihu.

Pletiete aj v súčasnosti?

Stále mám čo robiť. Plietiem pre p. Hajduška, aj Beňoviča košíky a pre p. Kelešeho kreslo.

Máte aj príhody?

Príprava materiálu je náročná. Raz prišli aj cigáni od Trenčína, videli drôty, terigali sa do dvora. Odnesený materiál pohodili na Trbockom, bužírky im boli nanič, našiel ho Kaplavka, aj nejaké košíky. Doniesol mi ich.

Pán Ďuriš sa ponáhľal, doma ho čakajú povinnosti. Každý deň. Patrí ku generácii, ktorá využívala každú chvíľu na niečo užitočné, napríklad na upletenie košíka. Košík z prútia. Niektorí ho vezme a keď príde čas, naplní ovocím či inými plodmi. Alebo aj veľkonočnými vajčkami.

Do ďalších rokov želáme pevné zdravie, spokojnosť a predovšetkým Božie požehnanie.

Za rozhovor ďakuje

Dana Badžgoňová